

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 8-A DUPĂ RUSALII (Înmulțirea pâinilor)

SF. AP. SILA, SILVAN, CRESCENT,
EPENET ȘI ANDRONIC;
SF. SFÎNȚIT MC. VALENTIN,
EPISCOPUL UMBRIEI

Minunea înmulțirii pâinilor săvârșită de Mântuitorul Hristos, eveniment relatat de toți Sfinții Evangheliști (Matei 14, 13-22; Marcu 6, 30-45; Luca 9, 10-17 și Ioan 6, 1-13), a fost văzută de către toți cei prezenți acolo – aproape de cetatea Betsaida (Luca 9, 10), dincolo de Marea Galileii (Ioan 6, 1) – și experimentată de fiecare în parte nu numai prin săturare, ci și prin cele 12 coșuri care au rămas cu fărâmituri de la săturarea celor cinci mii de oameni, afară de femei și copii (Matei 14, 21). Această îndestulare a tuturor s-a făcut după ce Domnul Hristos ridicase suferința multora, vindecând bolnavii și mângâind suferinzii (Matei 14, 14). Pâinile nu le aveau Apostolii – spune Sfântul Ioan Gură de Aur – ca cineva să spună că nu le-a dat pâine, ci mană ca în pustie (Numeri 11, 7); dimpotrivă, cele 5 pâini și 2 pești erau la un copil pentru hrana familiei lui, dovadă că nevinovăția aduce jertfa cea curată.

Vedem în acest text evanghelic că Hristos n-a dat pâinile direct mulțimilor, ci prin intermediul Apostolilor, ca „iconomi ai tainelor lui Dumnezeu” (1 Corinteni 4, 1), în mâinile cărora pâinile și peștii prisoseau pe măsură ce se împărțeau. Mântuitorul a poruncit ucenicilor Săi să ia pâinile și să le aducă și, după ce le-a binecuvântat, tot prin ucenici s-au împărțit mulțimilor, care, în ordine și liniște s-au săturat, „fiindcă nu numai cu pâine trăiește omul, ci cu tot cuvântul lui Dumnezeu” (Matei 4, 4). Iar după ce s-au săturat, Domnul Iisus a cerut ucenicilor Săi să adune fărâmiturile pentru că voia „să nu se piardă nimic”. Înțelegem din aceasta că Dumnezeu nu îngăduie să fie risipite darurile Sale, nici chiar atunci când acestea prisosesc.

Minunea înmulțirii pâinilor simbolizează, fără îndoială, binefacerile pe

Izvorul și arvuna vieții veșnice SFÂNTA EUHARISTIE

Textul evanghelic, care s-a citit astăzi în cadrul Sfintei Liturghii, ne aduce în atenție una dintre minunile Mântuitorului nostru Iisus Hristos asupra naturii.

Minunile sunt fapte neobișnuite, considerate a fi mai presus de puterea noastră de înțelegere, prin care ni se descoperă lucrarea Preasfintei Treimi în lume.

Toate aceste minuni au fost săvârșite pe față, la vedere (Ioan 18, 28), pentru a vedea mulțimile prezente și a se convinge Apostolii că Iisus Hristos, Cel ce a venit la plinirea vremii (Galateni 4, 4), este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu (Matei 14, 33).

care Hristos Domnul le răspândește continuu asupra lumii prin Sfânta Sa Biserică și prin slujbele acesteia: prin Sfintele Taine și prin Sfintele Ierurgii, dar mai ales prin Sfânta Euharistie săvârșită la fiecare Sfântă Liturghie. Întocmai ca și în cazul Sfintei Euharistii, care se împarte prin mâinile arhierilor și preoților celor botezați în numele Sfintei Treimi, cele 5 pâini și cele 12 coșuri cu rămășițe de fărâmituri care s-au strâns au fost împărțite mulțimilor care erau adunate să-L asculte pe Mântuitorul Hristos și să le tămăduiască de orice boală și neputință. Cele 12 coșuri pline sunt bogăția euharistică dată de Hristos ucenicilor Săi pentru întreaga lume până la sfârșitul veacurilor.

Așadar, minunea înmulțirii pâinilor rămâne simbolul evident al Sfintei Euharistii, hrana celor credincioși pentru

viața veșnică. Însuși Hristos a zis: „Străduiți-vă nu pentru mâncarea obișnuită, ci pentru hrana care rămâne pentru viața cea veșnică” (Ioan 6, 27), și iarăși: „Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi” (Ioan 6, 53-54).

Din această Sfântă Împărtășanie, ca arvună a vieții veșnice, suntem invitați să mâncăm fiecare dintre noi, ori de câte ori suntem pregătiți. Unde găsim acest izvor al vieții veșnice? Fără îndoială în Sfânta noastră Biserică. Numai aici Hristos Se împarte lumii prin Sfânta Euharistie – una dintre cele mai mari minuni săvârșite de Mântuitorul sufletelor noastre. ❀

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

16 ANI DE LA TRECEREA LA VEȘNICIE A PATRIARHULUI TEOCTIST

Astăzi se împlinesc 16 ani de când Biserica Ortodoxă Română și întreaga lume creștină au primit cu profundă durere în suflet vestea trecerii din această viață a fericitului întru adormire Părintele Patriarh Teoctist († 30 iulie 2007).

La ceas de pomenire, de aducere aminte și de omagiere a memoriei acestui vrednic Arhipăstor al Ortodoxiei românești, sunt încă vii în inimile noastre dragostea sa nețărmurită pentru Biserică și popor, chipul său luminos și bunătatea sa sufletească. Timp de 21 de ani, în care a condus Biserica Ortodoxă Română, Părintele Patriarh a reușit ca în vremuri extrem de tulburi să mențină vie tradiția și credința ortodoxă.

Ierarhul, pe numele lui de mirean Teodor Arăpașu, s-a născut la data de 7 februarie 1915 în satul Tocileni, județul Botoșani. A fost cel de-al zecelea copil al familiei Dumitru și Marghioala Arăpașu.

Al cincilea patriarh al României a intrat în mănăstire fiind numit frate la Mănăstirea Vorona în anul 1928, apoi la Mănăstirea Neamț în anul 1931. A absolvit Seminarul Monahal de la Mănăstirea Cernica în anul 1940.

A fost tuns în monahism la Bistrița, județul Neamț, sub numele Teoctist în data de 6 august 1935 și hirotonit ierodiacon în data de 4 ianuarie 1937. În anul 1940 s-a înscris la Facultatea de Teologie din București, absolvind studiile de licență în 1945. În paralel, a îndeplinit diferite funcții administrative în cadrul Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Transferat la Iași

La data de 1 martie 1945 a fost transferat la Centrul Eparhial din Iași, fiind hirotonit ieromonah în data de 25 martie 1945 și hirotesit arhimandrit în 1946. Între anii 1945-1947 a fost preot slujitor, iar apoi mare Eclesiarh la Catedrala Mitropolitană din Iași și Exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Iașilor (1946- 1948).

În această perioadă a urmat cursurile Facultății de Litere și Filozofie din Iași.

Din nou în capitala României

La data de 28 februarie 1950 a fost ales în funcția de episcop-vicar patriarhal cu titlul Botoșăneanul, iar la data de 5 martie 1950 a fost instalat. În timpul cât a fost episcop vicar patriarhal, părintele Teoctist a fost și secretar al Sfântului Sinod, rector al Institutului Teologic Universitar din București (1950-1954) și a condus diferite sectoare din cadrul Administrației Patriarhale.

Activitate pastorală

În data de 16 septembrie 1962 a fost instalat ca Episcop la Arad (ales la data

de 28 iulie) unde a păstorit 10 ani (între decembrie 1969 – decembrie 1970, locuitor de Episcop la Oradea).

La 25 februarie 1973 a fost înscăunat în funcția de Arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Olteniei.

9 octombrie 1977 este data de la care părintele Teoctist este în demnitatea de Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Sucevei (ales la 25 septembrie).

Începând cu luna iulie a anul 1980 și până în ianuarie 1982 a îndeplinit și funcția de locuitor de Mitropolit al Ardealului.

După moartea Patriarhului Iustin (31 iulie 1986) a devenit locuitor de Patriarh. La data de 9 noiembrie 1986 a fost ales, iar la 16 noiembrie a fost întronizat ca Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungrovlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

O viață pe altarul străbun

Părintele Patriarh Teoctist a răspândit în jurul său lumină din lumina lui Hristos, pentru că a fost un ierarh evlavios și harnic. A păstorit în vreme de opreliști comuniste, dar și de libertate agitată, totdeauna într-un context misionar care a cerut multă veghe și jertfelnicie, multă înțelepciune și luptă duhovnicească. De aceea, experiența rugăciunii i-a fost izvor de putere spirituală, de curaj și înțelepciune, de bunătate și iertare, de dialog și cooperare atât în vreme de necaz și suferință, cât și în timp de noi speranțe și multiple împliniri.

După anul 1990 Părintele Patriarh Teoctist a folosit libertatea pentru a urma tradiției românești privind prezența activă a Bisericii în societate. A dat încredere și speranță prin multele biserici construite din temelie, prin multe canonizări de sfinți români, prin reintroducerea religiei în școlile publice, prin reintegrarea învățământului teologic în rețeaua de stat, prin reactivarea asistenței religioase a preoților de caritate în unitățile militare, în spitale și în penitenciare, prin înființarea unor centre social-filantropice pentru persoanele defavorizate, precum și prin înființarea de cabinete ori centre social-medice.

A adus bucurie multor români prin eparhiile reactivate sau nou înființate în Țară și în afara hotarelor actuale ale României. A cultivat comuniunea prin relații frățești pline de lumină și căldură

spirituală cu toate celelalte Biserici Ortodoxe surori, dar și prin grija părintească pentru frații noștri români de pretutindeni.

Chiar la vârsta sa venerabilă, Părintele Patriarh Teoctist arăta o uimitoare tinerețe și o dinamică viguroasă în receptarea și promovarea noilor șanse pastorale și misionare ale Bisericii în societatea românească de azi. În același timp, era conștient că totdeauna mai sunt unele probleme de rezolvat potrivit cu nevoile concrete ale Bisericii. Să ne gândim doar la dorința sa arzătoare de a vedea construită Catedrala Mântuirii Neamului.

Cei care l-au cunoscut spuneau că se pricepea la oameni. Din două trei vorbe știa cu cine are de-a face și subtil, cu fină diplomație, își adevca disponibilitățile de limbaj și ținută în funcție de persoana pe care o avea în față. Energic, știa când trebuie să hotărască, dar mai înainte chibzuia îndelung; te lăsa să vorbești, știa să asculte, ne-transformând conversațiile cu interlocutorul în monolog propriu. Aparent indiferent, lăsa uneori lucrurile să meargă de la sine, în realitate nu voia nicicum să forțeze nota.

A lăsat în urmă o Biserică dinamică și puternică. Și-a asumat vitregia istoriei, cu gândul la tânăra Biserică care a început să înflorească după anul 1990.

O viață de om într-o frază: de la „Toderiță al mamei”, până la Teoctist Patriarhul, drumul a fost închinat lui Dumnezeu și jertfit pe altarul poporului român ortodox. ❀

POSTUL ADORMIRII MAICII DOMNULUI SAU AL SÂNTĂMĂRIEI

Postul Adormirii Maicii Domnului este unul dintre cele mai importante posturi pe care credincioșii îl țin în cursul anului bisericesc. Este mai scurt decât Postul Paștelui și cel al Crăciunului. Începe de regulă la 1 august și ține două săptămâni, până la 15 august. Lăsatul secului se face la 31 iulie.

Îl cunoaștem și sub denumirea de Postul Sfintei Marii sau Sântămăriei. Acest post ne pregătește pentru cele două praznice importante care au loc în luna august: Schimbarea la Față, pe 6 august, și Adormirea Maicii Domnului, pe 15 august.

Acest post și durata lui au fost stabilite prin secolul al V-lea, atunci când cultul pentru Maica Domnului a început să capete amploare. O vreme durata acestui post a fost diferită, căci cei din Antiohia, de pildă, obișnuiau să postească doar o zi, pe 6 august, în timp ce credincioșii din Ierusalim posteau timp de opt zile. Existau creștini care posteau chiar întreaga lună august, iar alții întreaga lună septembrie.

Uniformizarea duratei și a datei postului Adormirii Maicii Domnului s-a făcut în secolul al XII-lea, la sinodul local din Constantinopol din anul 1166, condus de patriarhul ecumenic Luca Crysoverghis, și la care s-a hotărât ca postul să se țină de pe data de 1 august până pe 15 august, zi în care Biserica prăznuiește Adormirea Născătoarei de Dumnezeu.

Ca orice post, și Postul Adormirii Maicii Domnului nu se rezumă numai la înfrânarea de la anumite bucate, ci în primul rând de la toate lucrurile care ne despart de Dumnezeu, mai greu decât postul alimentar fiind oprirea de la săvârșirea de păcate și cultivarea cu mai mare atenție a virtuților.

Ne rugăm mai mult acum, în acest post există rânduiala săvârșirii slujbei Vecerniei împreună cu unul din cele două Paraclise ale Maicii Domnului, iar în ajunul praznicului, Prohodul Maicii Domnului. Credincioșii se spovedesc și se împărtășesc în număr mare în această binecuvântată

perioadă a postului, mai ales la marile praznice ale Schimbării la Față și Adormirii Maicii Domnului.

În acest post, în fiecare luni, miercuri și vineri până la orele 15 se recomandă ajunarea, iar mai apoi se poate consuma doar mâncare uscată, iar în zilele de marți și joi se mănâncă legume fierte fără ulei. Sâmbăta și duminica este dezlegare la ulei și vin, iar pentru bucuria praznicului, în ziua Schimbării la Față se face dezlegare la pește.

Vom posti fiecare după starea noastră de sănătate, după vârsta și problemele

noastre, dar mai ales după râvna și evlavia pe care o avem față de Maica Domnului. Sfatul și binecuvântarea duhovnicului trebuie cerute atunci când nu putem, din diverse motive, să ținem postul după tipicul bisericesc și Pravilă. Și chiar dacă nu putem posti, vom înmulți rugăciunea și milostenia, vom ierta și vom cere iertare, vom folosi timpul postului pentru participarea la Sfințele Slujbe, vom lua aminte cu mai mare atenție la starea noastră duhovnicească, neuitând a ne spovedi și a aduce alte jertfe plăcute lui Dumnezeu în locul sau completarea postului de alimente. ❀

Postul – momentul cel mai bun pentru pocăință

Să nu amânăm pocăința noastră, ca să nu pățim ca tânărul acela care, pentru că nu ducea o viață creștină, duhovnicul său l-a rugat să se pocăiască, dar el zicea: „Acum sunt tânăr și trebuie să mă distrez, să mă bucur de plăcerile trupești. Când voi îmbătrâni o să mă pocăiesc”. Duhovnicul i-a spus: „Știi tu că vei îmbătrâni? Ai făcut vreo învoială cu Dumnezeu? Moartea, fiule, nu-i ia doar pe cei bătrâni, ci și pe cei tineri. Așadar, pocăiește-te acum, cât mai e timp”. Însă tânărul nu l-a ascultat și și-a continuat viața păcătoasă. „Știu eu – zicea – nu sunt așa prost. Când voi îmbătrâni o să mă spovedesc, o să fac milostenii și astfel îmi voi șterge păcatele, însă nu acum”.

Când tânărul nostru s-a îmbolnăvit, bunul duhovnic a alergat iarăși la patul lui și l-a rugat cu dragoste să se spovedească; căci spovedania și împărtășania cu Preacuratele Taine de multe ori îi vindecă și-i întărește pe cei bolnavi. „Așadar, acum că am venit – i-a spus – nu mă lăsa să plec așa; fă-mi plăcerea...”. Însă tânărul l-a rugat să nu-l deranjeze. Duhovnicul a plecat, dar nici Dumnezeu nu obligă pe nimeni și-l lasă pe om liber. „Cine vrea, să-mi urmeze...”, zice Domnul.

Boala lui s-a înrăutățit și duhovnicul s-a dus din nou lângă el, și i-a zis cu discernământ că dacă vrea, starea lui nu este o piedică pentru a se spovedi, dar n-a vrut. În cele din urmă, a murit fără spovedanie, în ceasul morții sale, a spus de trei ori: „Pocăință, pocăință, pocăință. Unde ești, pocăință?”, și a închis ochii fără să se pocăiască.

Așa pățesc mulți oameni, care socotesc că se vor pocăi la bătrânețe. Așadar astăzi, în ceasul acesta, în clipa aceasta, să ne pocăim, căci ceasul când vom pleca din lumea aceasta zadarnică este neștiut. Să ne pocăim așadar toți cu sinceritate, ca să ne învrednicim a ne mântui cu harul și milostenia Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu mijlocirile Maicii Sale, ale Sfântului Nectarie făcătorul de minuni și ale tuturor Sfinților. Amin. ❀

Părintele Filothei Zervakos

SFÂNTUL IOAN IACOB DE LA NEAMȚ

S-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăinicieni, comuna Horodiștea, din fostul județ Dorohoi, într-o familie de țărani foarte credincioși, anume Maxim și Ecaterina, fiind singurul copil la părinți. Ilie pe numele de botez, a fost crescut de bunica Maria, căci amândoi părinții mor. Primii ani de școală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipcani-Hotin și liceul la Cozmeni-Cernăuți, fiind cel mai bun elev din școală.

În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot. Dar el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!” După un an, tânărul Ilie, pe când lucra la câmp, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze. Deodată a auzit un glas de sus, zicând: „Mănăstirea!” Din clipa aceea nu a mai avut odihnă în suflet. Intră în obștea Mănăstirii Neamț și este rânduit cu ascultare la infirmerie și la biblioteca mănăstirii. Era foarte tăcut, ascultător și smerit.

Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi și fiind iubit de toți. În toamna anului 1935 se reîntoarce în obștea Mănăstirii Neamț. La 8 aprilie 1936 este tuns în îngerescul cin călugăresc, primind în călugărie numele de Ioan.

Dorind viață pustnicească și arzând cu inima pentru Hristos și pentru Sfintele Locuri, unde S-a născut, a pătimit și a înviat Domnul, fericitul monah Ioan Iacob pleacă în Țara Sfântă. Aici se va nevoi în Mănăstirea Sfântul Sava de lângă Betleem, timp de zece ani, răbdând grele ispite, boli și încercări de la oameni și de la diavoli. Prima ascultare în obștea Sfântul Sava a fost cea de paraclisier. Avea și ascultarea de infirmier al mănăstirii și îngrijea cu dragoste atât pe călugări, cât și pe numeroșii arabi și beduini, bolnavi sau răniți în război, care erau aduși la infirmeria mănăstirii. Noaptea se nevoia cu multe rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi și citiri din Sfânta Evanghelie și din scrierile Sfinților Părinți. Cunoscând bine limba greacă, traducea unele pagini alese patristice. Avea și darul scrierii de învățături și versuri duhovnicești.

Între anii 1939-1940 fericitul sihastru Ioan Iacob s-a nevoit împreună cu un ucenic român într-o peșteră din pustiuul Qumran, aproape de Marea Moartă. Aici a cunoscut pe monahul Ioanichie Pârâială, care i-a rămas ucenic credincios până la obștescul sfârșit.

În anul 1947 este hirotonit diacon, apoi preot în biserica Sfântului Mormânt, fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos. Timp de 5 ani a dus această ascultare.

În luna noiembrie 1952, Cuviosul Ioan Sihastrul se retrage din ascultarea de egumen și, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obștea mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din pustiuul Hozeva, pe valea pârâului Cherit (Horat). Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrage cu ucenicul la o peșteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde, după tradiție, ea se ruga lui Dumnezeu să-i dăruiască un prunc.

În vara anului 1960, era bolnav și suferea toate cu multă răbdare. Simțindu-și sfârșitul aproape, miercuri 4 august, s-a împărțășit cu Sfintele Taine, iar joi dimineața la orele 5 și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la vârsta de numai 47 de ani. După trei zile, a fost înmormântat în aceeași peșteră de egumenul mănăstirii Sfântul Gheorghe, arhimandritul Amfilohie.

Timp de 20 de ani trupul Cuviosului Ioan Iacob de la Neamț a rămas în peștera Sfânta Ana. Dezgropat după două decenii, la începutul lunii august 1980, s-a constatat cu uimire că trupul său nu putrezise, păstrându-se întreg, nestruciat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a preamărit Dumnezeu și l-a numărat în ceata sfinților pentru nevoia și sfințenia vieții sale de pe pământ. Arhimandritul Amfilohie, starețul mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, istorisea mai târziu: „Ne așteptam să găsim numai sfinte oseminte și nu bună mireasmă. Când am luat scândura am văzut că părintele Ioan dormea, cu trupul neatins de stricăciune, așa cum l-am pus. Parcă l-am fi pus în mormânt de câteva ceasuri, ba nici ceasuri, ci chiar acum, fără nici o schimbare a înfățișării lui; mâinile, barba, părul, rasa, încălțăminte erau neatine.”

Ținând seama de toate acestea, Sfântul Sinod al Bisericii noastre l-a canonizat în ședința din 20-21 iunie 1992, cu numele de Sfântul Ioan Iacob de la Neamț și dată de prăznuire în calendar 5 august. Sfântul Ioan Iacob de la Neamț a scris o seamă de poeme

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 30 IULIE - 6 AUGUST 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 30.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 2.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 4.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ de la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujba de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 5.08	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 6.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Schimbarea la Față a Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie

adunate într-o culegere intitulată „Hrană duhovnicească”, tipărite de ucenicul său, părintele Ioanichie Pârâială. ❀

Glăsuț pasărelor, de Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

*O, Români, din țări streine,
Voi pribegi fiind ca noi,
Ați scăpat de grea rușine
Și de groaznice nevoi!*

*Țară voastră cea frumoasă,
Și-a schimbat acuma sorții,
Căci potrivnicii din casă
I-au croit veșmântul morții!*

*Nistrul azi și Tisa plânge
Și Carpații plâng duios,
Revărsând pârâu de sânge
Către Dunăre, în jos!*

*Otlul sună versul jalnic
Dintre munții ardeleni,
Iar Prutul plânge Doina,
Prin Moldova, pân-la Reni!*

*Toate apele năvalnic
Se unesc apoi în cor,
Și sunând un cântec jalnic
Plâng durerea Țării lor!*

*Iară Dunărea, devale,
Strânge dorul de hotar
Și umplându-se de jale,
Spune Mării, cu amar!”*

August, 1952,

Un Sihastru din Valea Iordanului